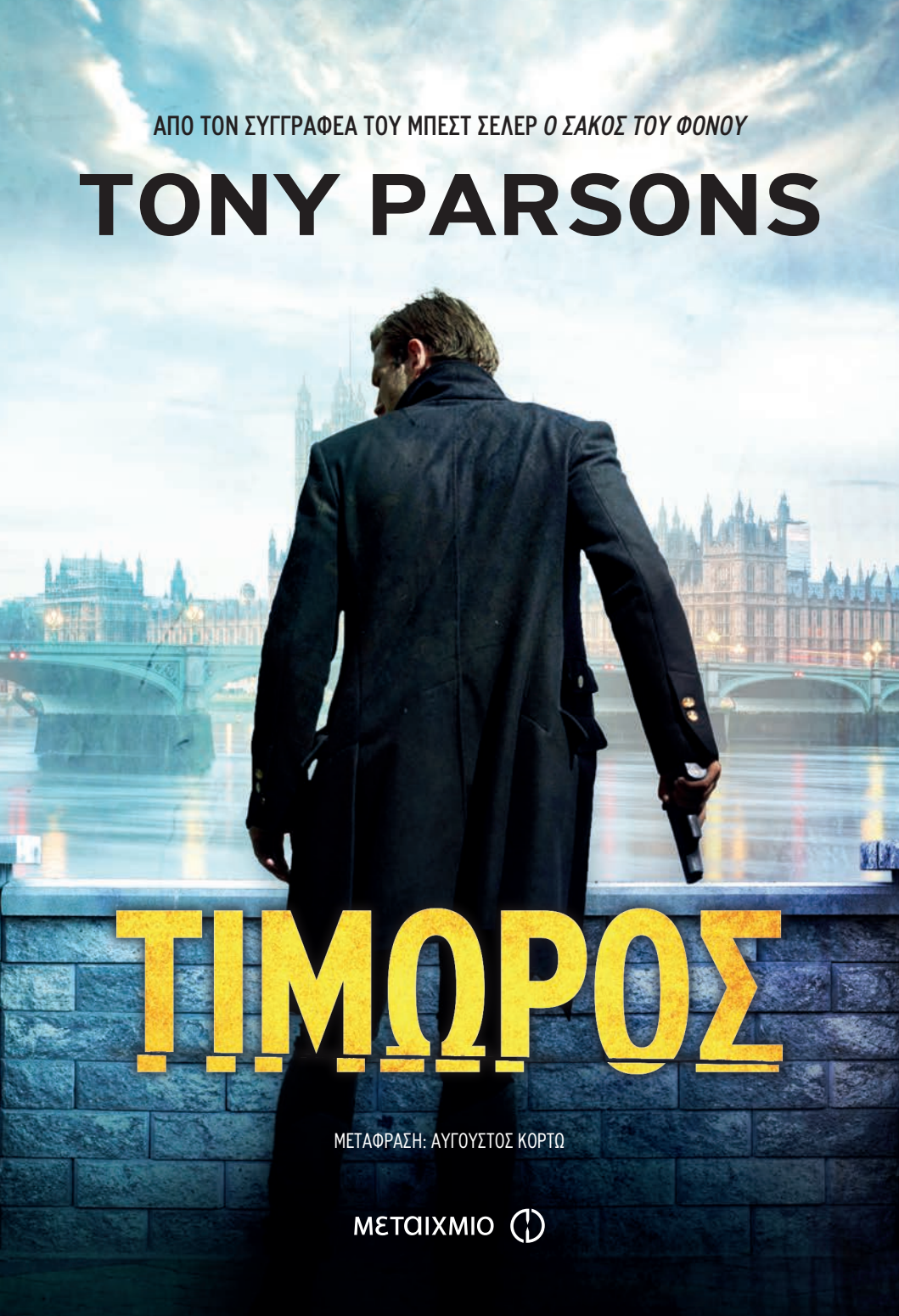

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ *Ο ΣΑΚΟΣ ΤΟΥ ΦΟΝΟΥ*

TONY PARSONS

A man in a dark coat is seen from behind, looking out over a city skyline at night. He is holding a handgun in his right hand. The city lights and a bridge are visible in the background.

ΤΙΜΩΡΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Σπίτια-φαντάσματα του Λονδίνου

Η πρώτη μέρα του χρόνου ήταν μια απέραντη γαλάζια παγω-
νιά. Ο πυροβολισμός που ακούστηκε απ' το μέρος της πο-
λυκατοικίας έσχιζε τη μέρα στα δύο.

Έκανα βουτιά πίσω απ' το πλησιέστερο αμάξι, πέφτοντας στο
έδαφος με δύναμη, γδέρνοντας τις παλάμες μου στο χαλίκι, το
πρόσωπό μου νοτισμένο από έναν ιδρώτα που δεν είχε καμία
σχέση με τον καιρό.

Κάθε πυροβολισμός πυροδοτείται από τον θυμό. Μα αυτός
ξεχείλιζε φονική οργή. Έσχιζε τον ανέφελο ουρανό, μην αφήνοντας
μέσα μου χώρο παρά μόνο για άγριο, ακατέργαστο τρόμο. Για
κάμποσα λεπτά έμεινα τελείως ασάλευτος, πασχίζοντας ν' ανα-
σάνω. Έπειτα ανασηκώθηκα, κολλώντας την πλάτη μου στο λα-
μπερό κίτρινο-μπλε αμάξωμα ενός οχήματος της Άμεσης Δράσης.
Η καρδιά μου σφυροκοπούσε, αλλά η αναπνοή μου είχε επανέλ-
θει στο φυσιολογικό.

Κοίταξα γύρω μου.

Ένοπλοι με αλεξίσφαιρες στολές βρίσκονταν ήδη επί ποδός,
με το βλέμμα καρφωμένο στην πολυκατοικία κάτω απ' τα κρά-
νη μάχης τους, με τα μαύρα δερμάτινα γάντια τους σφιγμένα
γύρω από πολυβόλα. Ανάμεσά τους υπήρχαν γονατισμένοι έν-
στολοι αξιωματικοί της αστυνομίας και επιθεωρητές με πολιτικά
σαν εμένα. Όλοι μας παραμέναμε καλυμμένοι πίσω απ' τα τε-
θωρακισμένα και τα περιπολικά. Πιστόλια εννέα χιλιοστών είχαν
αρχίσει να βγαίνουν αθόρυβα απ' τις θήκες τους.

Κάπου κοντά, άκουσα μια γυναίκα να βρίζει. Ήταν μια μικροκαμωμένη ξανθιά κοντά στα σαράντα. Νέα, αλλά όχι και κανένα κοριτσάκι. Η επιθεωρητής Πατ Γουαϊτστόουν, επικεφαλής της έρευνας στην Ύπηρεσία Ανθρωποκτονιών. Το αφεντικό μου. Φορούσε ένα πουλόβερ με ταράνδους. Χριστουγεννιάτικο δώρο. Κανείς δεν έχει στην γκαρνταρόμπα του πουλόβερ με ταράνδους από προσωπική επιλογή. Ο γιος της θα της το 'χε πάρει, σκέφτηκα. Δώρο-καλαμπούρι του πιτσιρικά. Η Γουαϊτστόουν ανέβασε τα γυαλιά της που είχαν γλιστρήσει στην άκρη της μύτης της.

«Χτυπήθηκε αξιωματικός!» φώναξε. «Τραύμα στην κοιλιακή χώρα!»

Κοίταξα απ' την άκρη του περιπολικού και είδα την ένστολο αξιωματικό να κείται ανάσκελα καταμεσής του δρόμου, καλώντας αδύναμα σε βοήθεια και κρατώντας σφιχτά την κοιλιά της. Με τη φωνή της να σβήνει στον αφεγάδιαστο γαλάζιο ουρανό.

«Όχι, Θεέ μου... σε παρακαλώ, Χριστέ μου...»

Πόση ώρα είχε περάσει απ' τη στιγμή που είχε δεχτεί τα πυρά; Τριάντα δεύτερα; Πολύς χρόνος με μια σφαίρα στα σωθικά. Ζωή ολόκληρη.

Υπάρχει λόγος για τον οποίο τα περισσότερα τραύματα από πυρά στην κοιλιακή χώρα είναι θανατηφόρα ενώ τα περισσότερα τραύματα στην ίδια περιοχή από μαχαίρι δεν είναι. Η λάμα καταφέρει το τραύμα σε ένα μεμονωμένο σημείο, σε αντίθεση με τη σφαίρα που εξοστρακίζεται στο εσωτερικό της κοιλιάς, καταστρέφοντας ό,τι διαπερνά στο διάβα της. Αν το μαχαίρι δεν πετύχει αρτηρία ή έλικα του εντέρου, και προλάβεις να εισαχθείς στο χειρουργείο εγκαίρως, και εφόσον αποφύγεις τη μόλυνση—παρότι οι περισσότεροι κακοποιοί δεν είναι αρκούντως ευσυνείδητοι ώστε να αποστειρώνουν τα εργαλεία τους προτού σε μαχαιρώσουν—, έχεις μεγάλες πιθανότητες επιβίωσης.

Αλλά η σφαίρα στην κοιλιά είναι καταστροφική για τον ορ-

γανισμό. Οι σφαίρες περιδινίζονται και μετακινούνται σε χιλιοστά του δευτερολέπτου, διαλύοντας πολλά όργανα. Λεπτό και παχύ έντερο, ήπαρ, σπλήνα, και το χειρότερο όλων, την αορτή, τη μεγαλύτερη αρτηρία του σώματος, απ' την οποία εκπορεύονται όλες οι υπόλοιπες αρτηρίες. Αν τρυπήσει η αρτηρία, η εσωτερική αιμορραγία είναι ραγδαία.

Έτσι και φας μαχαιριά στην κοιλιά, αν δεν είσαι τρομερά άτυχος, σύντομα επιστρέφεις σπίτι στους δικούς σου. Έτσι και φας σφαίρα, το πιθανότερο είναι να μην τους ξαναδείς ποτέ, ασχέτως της γενικότερης τύχης ή ατυχίας σου.

Στη μαχαιριά φωνάζεις βοήθεια.

Στη σφαίρα φωνάζεις Θεέ μου, βόηθα.

Άκουσα μια ακόμα βρισιά, σιγανά σαν ψέλλισμα, κι έπειτα η Γουαϊτστόουν σγκώθηκε απότομα κι έτρεξε στον δρόμο, μια μικροκαμωμένη γυναίκα μ' ένα πουλόβερ με ταράνδους, διπλωμένη στα δύο σχεδόν, με τον δείκτη να πιέζει το μέσο των γυαλιών της.

Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα έτρεξα στο κατόπι της, με το κεφάλι σκυφτό και κάθε μυ στο σώμα μου ατσαλωμένο, έτοιμο για τη δεύτερη σφαίρα.

Γονατίσαμε δίπλα στην τραυματισμένη αξιωματικό, και η Γουαϊτστόουν άρχισε να πιέζει το σημείο εισόδου της σφαίρας, προσπαθώντας να περιορίσει την αιμορραγία με τα δύο χέρια πάνω στην κοιλιά της αστυνομικού.

Το μυαλό μου πάσχιζε να ανακαλέσει τα πέντε κρίσιμα μέτρα αντιμετώπισης τραύματος από πυροβόλο όπλο. Α, Β, Γ, Δ, Ε, σ' τα μαθαίνουν στη βασική εκπαίδευση. Έλεγχος αεροφόρων οδών, αναπνοής, κυκλοφορίας, παράλυσης –τουτ' είναι, τραύματος στον αυχένα ή τη σπονδυλική στήλη– και επισκόπηση, δηλαδή έλεγχος τυχόν οπής εξόδου του βλήματος και παρουσίας περαιτέρω τραυματισμών. Αλλά βρισκόμασταν ήδη πέρα απ' όλα αυτά. Το αίμα έρεε, βάφοντας το μπλε του σακακιού της αξιωματικού σε μια

σκουρότερη απόχρωση. Είδα την κηλίδα να απλώνεται, να γίνεται μαύρη.

«Έλα, γλυκιά μου, μην κλείνεις τα μάτια» είπε η Γουαϊτστόουν, με φωνή απαλή και τρυφερή σαν μητέρας προς το παιδί της και τα χέρια της, που πίεζαν ακόμη με δύναμη το τραύμα, ήδη μούσκεμα απ' το αίμα.

Η αστυνομικός ήταν πολύ νέα. Ένα απ' αυτά τα γεμάτα ιδεολισμό πιτσιρίκια που κατατάσσονται στη Μητροπολιτική Αστυνομία με την ελπίδα να κάνουν τον κόσμο καλύτερο.

Το πρόσωπό της είχε πανιάσει, τόσο από το αιμορραγικό σοκ όσο και από το σοκ απ' το τραύμα αυτό καθαυτό. Πρόσεξα μια λεπτή βέρα αρραβώνων στον παράμεσο του αριστερού της χεριού.

Πέθανε μ' ένα ηχηρό πνιχτό επιφώνημα και μια φυσαλίδα αίματος να σκάει ανάμεσα στα χείλη της. Είδα τα μάτια της Γουαϊτστόουν να γυαλίζουν απ' τα δάκρυα, και τα χείλη της σφιγμένα σε μια λεπτή γραμμή μένους.

Κοιτάξαμε ψηλά στο μπαλκόνι.

Ο τύπος βρισκόταν ακόμη εκεί.

Ο άντρας που, κάποια στιγμή, ανήμερα Πρωτοχρονιάς, είχε αποφασίσει ότι θα σκότωνε όλη του την οικογένεια. Αυτό ανέφερε η κλήση στην Άμεση Δράση. Αυτό ήταν το σχέδιό του. Αυτό τον είχε ακούσει να ουρλιάζει ο γείτονας μέσα απ' τον τοίχο, προτού μαζέψει τους δικούς του και φύγει για να γλιτώσει.

Ο τύπος στο μπαλκόνι κράδαινε ακόμη την καρραμπίνα του. Μια μαύρη κυνηγετική. Είχε ένα στόχαστρο με λείζερ, ένα έντονο πράσινο φωτάκι για να στοχεύεις, ολόιδιο με το φωσφορίζον φωτόσπαθο του Λουκ Σκάλιγουοκερ. Έμοιαζε με παιχνίδι· αλλά δεν ήταν. Είδα την πράσινη κουκίδα του λείζερ να διατρέχει το έδαφος –το γκαζόν στην είσοδο της πολυκατοικίας, την ασφαλτο του δρόμου– και να σταματά στο σημείο όπου βρισκόμασταν.

Στέκαμε ακίνητοι. Όλοι και όλα είχαν παγώσει. Η πράσινη

κουκκίδα στάθηκε πάνω μου, κι έπειτα πάνω στη Γουαϊτστόουν. Σαν να μην μπορούσε να διαλέξει μεταξύ των δυο μας.

«Πέθανε, Πατ» είπα.

«Ξέρω» είπε η Γουαϊτστόουν.

Έστρεψε το βλέμμα της προς τα πίσω, στα οχήματα με τα έντονα διακριτικά, το κίτρινο-μπλε των περιπολικών και το πράσινο-κίτρινο των τεθωρακισμένων. Ανάμεσά τους διέκρινα τη θαμπή γυαλάδα των πιστολιών και των πολυβόλων, τα κράνη μάχης με τη μεσαιωνική τους κυρτότητα, τα πρόσωπα των αστυνομικών τσιτωμένα απ' την αδρεναλίνη.

Η Γουαϊτστόουν τούς φώναζε κάτι. Η πράσινη κουκκίδα του λείζερ τρεμόπαιξε ανάμεσα στους ταράνδους του πουλόβερ της και σταμάτησε ανάμεσά τους.

«Σκοτώστε τον!» φώναξε εκείνη.

Τότε άκουσα τις φωνές τους.

«Τον έχω στο στόχαστρο!» είπε κάποιος.

Μα δεν ακούστηκε πυροβολισμός.

Και τότε συλλογίστηκα την παραφιλολογία που ακολουθούσε κάθε βολή από όπλο αστυνομικού. Την αυτόματη διαθεσιμότητα κι έπειτα την κάθε βολή να αναλύεται επ' άπειρον, να γίνεται αντικείμενο βαθιάς μελέτης και καχυποψίας. Το ενδεχόμενο της φυλακής, ή της ουράς για το επίδομα ανεργίας. Δεν ήταν ν' απορείς που φοβούνταν να πυροβολήσουν.

Ωστόσο δεν ήταν αυτός ο λόγος για τον οποίο δεν είχαν ήδη πυροβολήσει.

Κοιτώντας στο μπαλκόνι, είδα ότι ο άντρας δεν ήταν πλέον μόνος του εκεί. Μαζί του ήταν και μια γυναίκα. Φορούσε ένα κεφαλομάντιλο, αν και απ' αυτή την απόσταση δεν μπορούσα να καταλάβω αν επρόκειτο για ενδυματολογική ή θρησκευτική επιλογή.

Ο άντρας την έβριζε. Την έβριζε με ό,τι βρισιά μπορούν να εκτοξεύσουν οι άντρες στις γυναίκες. Έπειτα σαν να την έσπρω-

ξε πέρα, για να πιάσει κάτι απ' το πάτωμα. Να το αρπάξει από τον γιακά και να το ταρακουνήσει.

Ένα παιδί. Ένα νήπιο δύο χρονών ή και μικρότερο. Απ' το σημείο όπου στέκαμε γονατιστοί πλάι στη νεκρή αξιωματικό, διέκρινα τα στρουμπουλά μέρη του σώματος που έχουν όλα τα μωρά σ' αυτή την ηλικία. Το καημένο σφάδαζε σαν βασανισμένο ζώο καθώς ο άντρας το κρατούσε σε απόσταση απ' το κάγκελο του μπαλκονιού.

Στον τέταρτο όροφο.

Δεκαπέντε μέτρα πάνω απ' το γυμνό τσιμέντο.

Ο άντρας κάτι φώναζε. Η γυναίκα στο πλευρό του έκλαιγε κι εκείνος, χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει, τη χτύπησε στο πρόσωπο με το κοντάκι της μαύρης κυνηγετικής του καραμπίνας. Η γυναίκα πισωπάτησε τρεκλίζοντας.

Κι άξαφνα το παιδί βρέθηκε να πέφτει στο κενό.

Η γυναίκα ούρλιαξε.

«Ανοίξτε πυρ!» φώναξε κάποιος.

Ένας πυροβολισμός ακούστηκε από κάπου κοντά στον σβέρκο μου, και μονομιás ένας αιμάτινος πίδακας ξεχύθηκε από μια τρύπα στον λαιμό του άντρα στο μπαλκόνι. Μα δεν έπεσε. Τρεκλίζοντας προς τα πίσω, πέρασε μέσα απ' την τζαμόπορτα, και καθώς χάθηκε στο εσωτερικό του σπιτιού σκέφτηκα πόσο εύθραστοι είμαστε, πόσο εύκολα σπάμε, πόσο κοντά στην καταστροφή βρισκόμαστε ανά πάσα στιγμή.

Κι έπειτα βάλθηκα να τρέχω, με τα παπούτσια μου να γλιστρούν στο παγωμένο γκαζόν, μια κραυγή για βοήθεια στον Θεό να ξεπηδάει απρόσκλητη απ' τα χείλη μου, και τα χέρια μου να απλώνονται για να πιάσουν το παιδί που έπεφτε.

Μα η απόσταση που μας χώριζε ήταν υπερβολικά μεγάλη, και εκ των πραγμάτων ο χρόνος δεν αρκούσε, και το παιδί συνέχισε να πέφτει, να πέφτει στο κενό.

Μια οικογένεια δολοφονημένη.

Ξημερώματα Πρωτοχρονιάς μια πλούσια οικογένεια πέφτει θύμα δολοφονίας μες στο σπίτι της σ' έναν καγκελόφρακτο πολυτελή οικισμό. Ο μικρότερος γιος τους έχει εξαφανιστεί.

Ένας ετοιμοθάνατος σίριαλ κίλερ.

Το όπλο του φόνου οδηγεί τον επιθεωρητή Μαξ Γουλφ σε έναν δολοφόνο που πριν από τριάντα χρόνια έγινε γνωστός ως ο Χασάπης. Όμως ο Χασάπης είναι πλέον μεγάλης ηλικίας και ετοιμοθάνατος. Μπορεί στ' αλήθεια να ξαναμπήκε στο παιχνίδι;

Ένα αγόρι αγνοούμενο.

Το μόνο που γνωρίζει με σιγουριά ο Μαξ είναι ότι πρέπει να βρει το παιδί και να σταματήσει τον δολοφόνο πριν καταστρέψει άλλη μια αθώα οικογένεια. Και πριν φτάσει στην πόρτα του...

Θεαματικό! Έντονο αλλά ανθρώπινο, γρήγορο αλλά αυθεντικό.

Lee Child, συγγραφέας

Τρεις λέξεις μόνο για τον επιθεωρητή Μαξ Γουλφ: θέλουμε κι άλλο.

Jeffery Deaver, συγγραφέας

Με καθήλωσε από το πρώτο κεφάλαιο ως την τελευταία σελίδα.

Irish Independent

Με αυτό το μυθιστόρημα ο Tony Parsons κατοχυρώνει τη θέση του στην κορυφή της βρετανικής αστυνομικής λογοτεχνίας.

Daily Mail

ISBN:978-618-03-0827-3

9 786180 308273

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 80827

**Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΜΑΞ ΓΟΥΛΦ**